

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia’s, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

De Paulinische Paradox Serie: Deel 5 – Korinthe

Welkom in deel 5 van de Paulinische Paradox Serie, waar we 1 en 2 Korinthe gaan behandelen. Wij verwachten dat er twee soorten mensen geïnteresseerd zijn in deze studie.

De eerste groep bestaat uit mensen die niet begrijpen of het er niet mee eens zijn dat gelovigen de Torah, of de hele Wet van God zouden moeten houden. Degenen die binnen deze groep vallen adviseren we nadrukkelijk om eerst de eerdere studies in de Paulinische Paradox Serie te bekijken, omdat daar veel basisinformatie in is verwerkt die in deze studie over 1 en 2 Korinthe zal worden gebruikt.

De tweede groep die deze studie bekijkt bestaat uit mensen die al begrijpen dat we de Torah moeten houden, maar zij willen graag beter begrijpen en uit kunnen leggen wat de moeilijke woorden van Paulus betekenen. Degenen die zich tot deze groep rekenen, adviseren we ook om eerst de eerdere studies in deze serie te bekijken, maar voor deze groep is dat niet absoluut noodzakelijk.

Tenslotte, voordat we van start gaan, moet je je ervan bewust zijn dat er delen van 1 en 2 Korinthe zijn waarvan je graag had gewild dat we daar dieper op waren ingegaan.

Het doel van de Paulinische Paradox Serie is het terugroepen van het complete Lichaam van de Messias naar het volledige Woord van God. Volgens ons is dat ook de bediening van Jesjoea (Jezus), naast Zijn sterven en Zijn opstanding. Hij riep Gods volk op tot bekering en gehoorzaamheid.

Om dit op een effectieve manier te doen, vinden we het erg belangrijk om te laten zien hoe de brieven van Paulus nauwkeurig overeen komen met de boodschap van de Messias.

De brieven aan de Korintiërs bevatten verschillende passages die we moeten onderzoeken in het licht van wat we eerder in deze serie hebben vastgesteld. Als de gelovigen in de Messias de geboden van de Wet van God moeten houden (de Sjabbat, de Feestdagen, voedingsinstructies, enz.), hoe moeten we enkele passages uit deze twee brieven dan begrijpen, die op het eerste gezicht dit idee tegenspreken?

In deze studie zullen we al die passages doornemen en aantonen en aantonen dat ze overeenkomen met het onderwijs van Paulus aangaande de voortdurende geldigheid van de Wet van God.

De eerste passage die we gaan bekijken is 1 Korinthe 7:19, waarin Paulus zegt: "Besneden zijn is niets en onbesneden zijn is niets". Paulus kan niet zeggen dat de besnijdenis op zich geen waarde heeft. Waarom? Omdat Paulus in hetzelfde vers ook zegt dat "het in acht nemen van de geboden van God" belangrijk is. Paulus kan niet zeggen de besnijdenis niets inhoudt en tegelijkertijd het belang van de geboden van God bevestigen, waaronder de besnijdenis.

Het helpt om de historische context van de eerste eeuw te begrijpen bij het lezen van passages zoals deze. In de eerste eeuw leerden bepaalde sekten van het Judaïsme dat heidenen niet "gered" konden worden of deel konden uitmaken van Gods volk tenzij ze "Joods werden" door een rituele bekering. Dat was een lang proces waarbij ze zich moesten laten besnijden. Zo verwees de "besnijdenis" niet alleen naar het operatief verwijderen van de voorhuid, maar volgens veel Joden uit de eerste eeuw ook naar het hebben van een "Joodse status". Op dezelfde wijze verwijst "onbesneden zijn" naar het hebben van een "niet Joodse status". Met dat in gedachten kunnen we de verklaring van Paulus dan ook begrijpen:

1 Korinthe 7: 18-19

Is iemand als besnedene (als Jood) geroepen, dan moet hij die besnijdenis niet ongedaan laten maken (niet heidens worden). Is iemand geroepen die onbesneden is (een heiden is), dan moet hij zich niet laten besnijden (Joods worden). Besneden zijn (Joods zijn) is niets en onbesneden zijn (een heiden zijn) is niets, maar het in acht nemen van de geboden van God.

Paulus sprak zich niet uit tegen de besnijdenis op zich, maar tegen het feit dat de heidenen onder druk werden gezet om zich te bekeren tot het Judaïsme.

De valse leraren onderwezen dat de niet-Joodse gelovigen besneden moesten worden om gered te zijn en te worden opgenomen in Gods volk. We zien dat deze valse leer ook terug in Handelingen 15:

Handelingen 15:1

En enigen die uit Judea gekomen waren, leerden de broeders: Als u niet besneden wordt volgens het gebruik van Mozes, kunt u niet zalig worden.

Eigenlijk geloofden deze valse leraren dat je als heiden alleen maar "gered" kon worden, als je "Joods werd" door middel van een rituele bekering. Zoals de Messiaanse theoloog Tim Hegg uitlegt:

De term "besnijdenis" wordt gebruikt als een verkorte manier om het proselitisme te beschrijven - de rabbijnse ceremonie waarbij een niet-Jood de status van Jood zou krijgen en daarmee in aanmerking zou komen voor een plaats in de toekomstige wereld [m. Sanhedrin 10.1]. Als je dit begrijpt ben je veel beter in staat om te begrijpen waarom Paulus zich zo krachtig uitspreekt tegen de besnijdenis (Galaten 5:2-3). Hij spreekt zich niet uit tegen de Bijbelse geboden, zoals blijkt uit het feit dat hij Timotheüs laat besnijden (Handelingen 16:1-3). In Galaten gebruikt Paulus de term "besnijdenis" in de betekenis van "het proseliet worden", dat wil zeggen, dat je het idee accepteert dat je door "Joods te worden" een plaats in de komende wereld zou veiligstellen.

-Tim Hegg, *Why We Keep Torah: Ten Persistent Questions* (Tacoma, WA: TorahResource, 2009), blz. 129

Dit conflict resulteerde in wat het Apostelconvent van Jeruzalem is gaan heten, waarin de apostelen besloten dat de heidenen en de Joden op dezelfde manier worden "gered" - door genade door geloof in de Messias (Handelingen 15:7-11).

Valse leraren waren geïnfilteerd in de kerken van Galatië en Korinthe, die onderwezen dat de redding van een persoon en het opnemen in Gods volk afhing van het al dan niet hebben van een Joodse status. En de enige manier voor een heiden om "Joods te worden" was om je te onderwerpen aan de formule van deze valse leraren, door een rituele bekering - een proces waarbij je onder andere besneden moest worden.

Daarnaast moest je, om lid te blijven van de verbondsgemeenschap, jezelf houden aan bepaalde "werken van de wet", zoals die werden gedefinieerd door deze valse leraren. De valse leraren onderwezen in feite dat je de redding en aanvaarding van God niet verkrijgt op basis van het geloof in de Messias, maar op basis van het wel of niet "Joods" zijn, wat weer wordt bepaald door mensen en wordt verkregen en behouden door menselijke inspanning.

Deze leer is een volledige verdraaiing en misbruik van de Wet van God, die nooit was gegeven om iemand te rechtvaardigen. Het is ook volledig in strijd met de boodschap van het Evangelie, die verklaart dat men door God wordt gered en aanvaard op basis van de genade, door het geloof in de Messias. Het is het werk van de Messias aan het kruis, niet ons eigen werk, dat ons redt.

Dit was dezelfde kwestie die Paulus behandelde in 1 Korintiërs 7:18-19.

Volgens Paulus deed het hebben van een "Joodse status" (zoals gedefinieerd door de rabbijnen uit de eerste eeuw) er helemaal niet toe. Daar moesten ze zich niet op richten. Of je nu een Jood bent of een heiden, het is belangrijk om de geboden van God in acht te nemen.

Enkele aanvullende aanwijzingen in de tekst tonen aan dat deze interpretatie de voorkeur verdient. Net als in de brief aan de Galaten spreekt Paulus zich uit tegen het besneden worden om de verkeerde redenen. De Besnijdenispartij indoctrineerden en dwongen anderen om on-Bijbelse tradities en overtuigingen te volgen. Ze onderwezen dat God de heidenen alleen maar zou accepteren als ze besneden waren, zich tot hun sekte bekeerden en vervolgens het volledige juk van hun door mensen gemaakte leer gingen naleven. In wezen werden niet-Joodse gelovigen, door deze rituele bekering, slaven van mensen.

Paulus gaat verder en laat zien dat het rituele bekeringsproces van de Besnijdenispartij een indoctrinatie was van slavernij, vanwege hun valse doctrine met betrekking tot je redding en de deelname aan Gods verbondsgemeenschap:

1 Korinthe 7:23

[U bent duur gekocht; wordt dus geen slaven van mensen.](#)

Paulus zei in feite hetzelfde in Galaten toen hij deze specifieke kwestie behandelde:

Galaten 5:1

[Sta dan vast in de vrijheid waarmee Christus \(de Messias\) ons vrijgemaakt heeft, en laat u niet weer met een juk van slavernij belasten.](#)

Paulus wil hier duidelijk maken dat God iedereen accepteert op basis van ons geloof in de Messias, niet door een rituele bekering of enige andere vorm van menselijke inspanning. We hoeven geen Jood of heiden te worden om God te behagen. Het in acht nemen van de geboden van God is waar het om gaat. Dat geldt ook voor de besnijdenis, maar om de juiste redenen. Het mag geen onderdeel zijn van een manier om je te onderwerpen aan een door mensen gemaakte bekeringsformule, dan wordt het slavernij. Als je op de achtste dag van je geboorte nog niet besneden was, dan zou God je daartoe oproepen, omdat je het leest in het Woord en de Heilige Geest je overtuigt, niet omdat iemand je vertelt dat je niet gered bent tenzij je dit laat doen.

Laten we een andere passage bekijken die vaak verkeerd wordt begrepen, om daarmee aan te geven dat gelovigen de Wet niet meer in acht hoeven te nemen:

1 Korinthe 9: Wil Paulus Joden behagen, of is hij een Torah Leraar?

1 Korinthe 9:19-23

Want hoewel ik vrij ben van allen, heb ik mijzelf toch voor allen tot slaaf gemaakt om meer mensen te winnen. En ik ben voor de Joden geworden als een Jood, om Joden te winnen. Voor hen die onder de wet zijn, ben ik geworden als onder de wet, om hen die onder de wet zijn te winnen. Voor hen die zonder de Wet zijn, ben ik geworden als zonder de Wet – hoewel niet zonder de Wet van God, want ik sta onder de Wet van Christus – om hen te winnen die zonder de Wet zijn. Ik ben voor de zwakken geworden als een zwakke, om de zwakken te winnen. Voor allen ben ik alles geworden, om in ieder geval enigen te behouden. En dit doe ik ter wille van het Evangelie, opdat ik daarvan ook zelf deelgenoot zou worden.

Hieronder een gangbare interpretatie van deze verzen:

- *Paulus is als een Jood geworden, waarmee wordt verondersteld dat hij “de Torah volgde” om daarmee Joden te winnen, maar terecht afstand nam van de Torah als hij bij de bekeerde heidenen was.*
- *De Joden waren “onder de wet” (geïnterpreteerd als dat de Torah de autoriteit is voor de Joden), dus Paulus deed alsof hij de Torah volgde, als hij bij de Joden was, maar volgde de Torah niet als hij zich onder de heidenen bevond.*
- *In plaats van het volgen van de Torah, volgde Paulus de “Wet van Christus”; een nieuwe wet voor christenen.*

Zie jij de problemen bij deze interpretaties?

Bij hun uitleg dat Paulus tijdens zijn bediening de Torah volgde, suggereren veel christenen dat Paulus dit enkel deed om er Joden mee te winnen, niet omdat de geldige geloofsinstructie is voor ons leven. Ze halen dit vers daarbij aan als basis voor hun argumentatie.

Laten we een heel belangrijke vraag stellen;

Zou het niet bedrieglijk en hypocriet zijn als Paulus zich bij de Joden zou vasthouden aan de geldigheid van de Torah, maar het tegenovergestelde zou onderwijzen aan de heidenen?

Dat zou het zeker zijn. En als we het onderwijs van Paulus serieus nemen, dan is de gangbare interpretatie van deze passage gewoon onaanvaardbaar.

Paulus werd in het boek Handelingen vaak beschuldigd dat hij de Torah niet aan iedereen onderwees. Elke keer bewees Paulus dat deze beschuldigingen vals waren.

Omdat we dit punt uitvoerig hebben behandeld in onze studie "[De Paulinische Paradox: De Paulus die je niet kende](#)", willen we je aanraden om deze studie te bekijken als je er moeite mee hebt dat Paulus de Torah aan iedereen onderwees.

Hieronder een korte alternatieve interpretatie van deze verzen in 1 Korinthe 9:

1 Korinthe 9:19 (NBG)

[Want hoewel ik vrij sta tegenover allen, heb ik mij allen dienstbaar gemaakt, om er zoveel mogelijk te winnen;](#)

Paulus onderwijst anderen door zich in hen te verplaatsen. Bij de verkondiging van het Evangelie houdt hij rekening met de geloofsbeleving van anderen.

Net zoals Jesjoea tijdens Zijn bediening omging met mensen van elke sociale en religieuze status - gewone mensen, zondaars, en ook Farizeeën – gold dat ook voor Paulus. Hij had zich voor "allen dienstbaar gemaakt" om iedereen te dienen. Zijn bediening was niet alleen voor de heidenen, maar ook voor gewone Joden en voor Joden die misschien wat strenger waren in hun naleving van de verschillende tradities. Misschien lezen we een goed voorbeeld van Paulus, die "alles was geworden voor allen", in Handelingen 17:22-34, waar hij het Evangelie predikt op basis van Griekse poëzie en concepten, die belangrijk waren voor zijn Atheense toehoorders. Paulus bleef Joods en stopte niet met het volgen van de Torah, toen hij het Evangelie predikte aan de Atheners, in termen die zij begrepen.

1 Korinthe 9:20 (NBG)

[en ik ben voor de Joden geworden als een Jood, om Joden te winnen; hun die onder de wet staan, als onder de wet - hoewel persoonlijk niet onder de wet - om hen, die onder de wet staan, te winnen;](#)

Het "*als een Jood*" zijn betekent, in deze context, gewoon dat Paulus de cultuur, de doctrine en de tradities kende en deze kennis gebruikte bij de manier waarop hij het Evangelie verkondigde. Hetzelfde geldt voor hen die "onder de wet" zijn (wat, zoals we eerder in deze serie hebben besproken, verwijst naar degenen die op dit moment onder de straf van de wet staan - degenen die schuldig zijn voor God vanwege hun zonde). Zoals wordt aangegeven bij de verklaring die in dit vers tussen streepjes staat, plaatste Paulus zichzelf niet onder de straf van de wet, maar sprak hij tot de mensen op hun eigen niveau, om hen zo te dienen, net zoals Jesjoea dat deed. Noch Paulus, noch Jesjoea hebben hun geloof en hun overtuigingen ooit losgelaten om mensen te bereiken, maar ze hebben zichzelf in de schoenen van anderen geplaatst, in de verschillende situaties, om daarmee de waarheid effectiever over te brengen.

Om de Torah te verbinden aan de uitspraak die Paulus hier wil maken, vereist vooraf ingestelde leerstellige aannames.

De Torah wordt in geen enkele hoedanigheid genoemd. In feite werden de Farizeeën ervan beschuldigd dat ze de Torah terzijde stelden doordat ze de overleveringen van de oudsten volgden (Markus 7).

Als voorbeeld, de Farizeeën hadden het gebod bedacht dat je je handen moest wassen voor het eten.

Dit is een gebod voor de priesters, maar de Farizeeën maakten deze traditie als gezaghebbend voor iedereen.

Markus 7:1-13

En bij Hem verzamelden zich de Farizeeën en sommigen van de Schriftgeleerden, die uit Jeruzalem gekomen waren. En toen zij zagen dat sommigen van Zijn discipelen met onreine, dat is met ongewassen handen brood aten, berispten zij hen. **Want de Farizeeën en alle Joden eten niet, als zij niet eerst grondig de handen gewassen hebben, omdat zij zich houden aan de overlevering van de ouden. En als zij van de markt komen, eten zij niet, als zij zich niet eerst gewassen hebben. En vele andere dingen zijn er die zij aangenomen hebben om zich eraan te houden, zoals het wassen van de drinkbekers en kannen en het koperen vaatwerk en bedden.** Daarna vroegen de Farizeeën en de Schriftgeleerden Hem: Waarom wandelen Uw discipelen niet volgens de overlevering van de ouden, maar eten zij het brood met ongewassen handen? Maar Hij antwoordde hun: Terecht heeft Jesaja over u, huichelaars, geprofeteerd zoals er geschreven staat:

Dit volk eert Mij met de lippen,
maar hun hart houdt zich ver bij Mij vandaan.

Maar tevergeefs eren zij Mij

door leringen te onderwijzen die geboden van mensen zijn.

Want terwijl u het gebod van God nalaat, houdt u zich aan de overlevering van de mensen,

... En Hij zei tegen hen: **U stelt op een mooie manier Gods gebod terzijde om u aan uw overlevering te houden.** Want **Mozes** heeft gezegd: Eer uw vader en uw moeder; en: Wie vader of moeder vervloekt, die moet zeker sterven; maar u zegt: Als iemand tegen zijn vader of zijn moeder zegt: Het is korban (dat wil zeggen: een gave) wat u van mij had kunnen krijgen, is het met hem in orde. En u laat hem niet meer toe iets voor zijn vader of zijn moeder te doen, **en zo maakt u Gods Woord krachteloos door uw overlevering die u overgeleverd hebt;** en veel van dergelijke dingen doet u.

Paulus begreep deze tradities, en waarschijnlijk deed hij ze om de Farizeeën niet te beledigen. Maar deze tradities zijn, buiten het priesterschap om, nergens in de Bijbel te vinden. Het zijn gewoon tradities. Paulus gaf deze tradities geen enkele autoriteit.

Vroeger onderwees Paulus deze tradities als gezaghebbend, maar dat doet hij niet meer, om dezelfde reden die onze Messias aangaf in Markus 7.

Galaten 1:13-14

U hebt immers gehoord van mijn levenswandel, **voorheen in het Jodendom**, dat ik de gemeente van God uitermate fel vervolgde en die verwoestte; en dat ik in het Jodendom meer vorderingen maakte dan veel leeftijdgenoten onder mijn volk, omdat ik een nog groter ijveraar was voor **de overleveringen van mijn vaderen.**

Voor meer informatie hierover verwijzen wij naar onze studies "[Wetteloze Farizeeën](#)" en de andere delen van de *Paulinische Paradox Serie*.

1 Korinthe 9:20

Voor hen die onder de wet zijn, ben ik geworden als onder de wet, om hen die onder de wet zijn te winnen.

Zoals we eerder hebben behandeld betekent "onder de wet" zijn gewoon dat iemand momenteel onder de straf van de wet staat. Dit zijn de mensen die niet geloven.

Bijvoorbeeld:

Romeinen 3:19

Wij weten nu dat alles wat de Wet zegt, zij dat spreekt tot hen die **onder de wet** zijn, opdat elke mond gestopt wordt en de hele wereld doemwaardig wordt voor God.

Het vers ervoor definieert de ongelovigen als degenen die "onder de wet" zijn.

Romeinen 3:17-18

...en de weg van de vrede hebben zij niet gekend. De vreze Gods staat hun niet voor ogen.

Wil je daar meer over weten, bekijk dan de Paulinische Paradox Serie, met name "[Welke wet Paulus?](#)"

Gedroeg Paulus zich letterlijk als een "ongelovige", als iemand die "*onder de straf van de wet*" stond? Natuurlijk niet ... net zoals hij zich niet specifiek gedroeg als een Jood, in de nabijheid van Joden was.

Hij verplaatste zich in het Joodse denken, en haalde punten aan die hielpen om de dingen beter te begrijpen. Paulus zou kunnen wijzen op de Torah en de Profeten om daaruit de echtheid van de Messias aan te tonen.

Handelingen 17:2

En Paulus ging naar zijn gewoonte bij hen naar binnen en drie sabbatten lang ging hij met hen in gesprek vanuit de Schriften.

Voor ongelovigen had hij echter een andere tactiek nodig om hen het Evangelie en de Messias te laten zien. De heidenen hadden de Torah niet als basiskennis, waarin Paulus de echtheid van de Messias zou hebben kunnen aantonen.

Dit brengt Paulus natuurlijk bij zijn volgende punt ...

1 Korinthe 9:21-22

Voor hen die zonder de Wet zijn, ben ik geworden als zonder de Wet – hoewel niet zonder de Wet van God, want ik sta onder de Wet van Christus – om hen te winnen die zonder de Wet zijn. Ik ben voor de zwakken geworden als een zwakke, om de zwakken te winnen.

Degenen die "zonder de Wet" zijn, verwijst naar de heidenen die tijdens hun leven nooit hebben gehoord over de God van Israël of Zijn Wet. Nogmaals, een goed voorbeeld van hoe Paulus de mensen in deze situatie zou benaderen, lezen we in Handelingen 17:22-34. Paulus gebruikte filosofische argumenten, die voor de Atheners relevant waren, om hen te onderwijzen over de Messias, en die in tegenstelling tot de Joden, geen theologisch kader hadden voor de waarheden die hij bracht.

Wat bedoelt Paulus als hij zegt dat hij "onder de Wet van Christus" staat? De Wet van Christus is de Wet van God zoals Jesjoea die onderwees en in de praktijk bracht. Merk op dat hij zegt dat hij niet zonder de Wet van God is, maar onder de Wet van Christus staat. Dat wil zeggen, hij staat tegelijkertijd onder de Wet van God en de Wet van Christus. Volgens de definitie van Paulus staat de Wet van Christus niet buiten de Wet van God. Het zijn geen twee afzonderlijke dingen, en dit is duidelijker in het Grieks, zoals de geleerde en theoloog J.K. McKee, uitlegt:

Deze terminologie wordt door de YLT (Youth Literal Translation) weergegeven als "binnen de Wet voor Christus", de TLV (Tree of Life Version) als "in de Torah van de Messias", en waarbij de CJB (Complete Jewish Bible) een waardeoordeel uitdrukt met "binnen het kader van de Torah zoals wordt bevestigd door de Messias". De weergave "onder de Wet van Christus" is niet correct, anders zou de Griekse brontekst zoiets lezen als *hupo nomon Christou*. Maar dat is niet wat er staat.

-J.K. McKee, *1 Corinthians for the Practical Messianic* (McKinney, TX: Messianic Apologetics, 2015), blz. 197

Nogmaals, de "Wet van Christus" kan het best worden begrepen als de Wet van God die op de juiste manier wordt geïnterpreteerd en toegepast in het licht van het onderwijs van de Messias. Jesjoea bracht niet een compleet nieuwe wet om te gehoorzamen, die losstaat van de Wet van God. Dat zou geen enkele zin hebben, aangezien het onderwijs van Jesjoea was gebaseerd op de Wet van God. Zelfs in deze passage definieert Paulus de "Wet van Christus" als niet zonder de Wet van God. De Wet van Christus is de Torah, want het is de Torah die onze Messias leefde en inademde.

Jesjoea heeft niet Zijn eigen wet verzonnen. Jesjoea veranderde niets. Zijn doctrine kwam van de Vader.

Johannes 7:16

Jezus (Jesjoea) antwoordde hun en zei: [Mijn onderricht \(doctrine\) is niet van Mij, maar van Hem Die Mij gezonden heeft.](#)

De Vader heeft ons al een goede Doctrine gegeven:

Spreuken 4:2

[Want ik geef jullie een goede les: verlaat mijn onderricht \(Torah\) niet!](#)

De Wet van Mozes is de Torah, en die onderwees en praktiseerde Hij. De Wet van Johannes de Doper was de Torah, want die onderwees en praktiseerde hij. De Wet van Jakobus is de Torah, want die onderwees en praktiseerde hij. De Wet van Paulus is de Torah, want die onderwees en praktiseerde hij.

Onze Messias onderwees uit de Torah en voerde deze uit tijdens Zijn bediening, maar toch zijn er mensen die zeggen dat de Wet van de Messias op één of andere manier anders is dan de Wet, die Hij wandelde en onderwees.

Denk daar even een moment over na.

Klinkt dat logisch? ... Of lijkt het er meer op dat iemand de "Wet van Christus" probeert te veranderen in iets dat meer past bij zijn leerstellige smaak?

Wil je daar meer over weten, bekijk dan onze studie: ["De Deuteronomium 13 Test"](#).

1 Korinthe 9:22-23

[Ik ben voor de zwakken geworden als een zwakke, om de zwakken te winnen. Voor allen ben ik alles geworden, om in ieder geval enigen te behouden. En dit doe ik ter wille van het Evangelie, opdat ik daarvan ook zelf deelgenoot zou worden.](#)

Dit is een samenvatting van de uitleg van Paulus.

Paulus heeft niet letterlijk alles geworden, net zoals hij zich niet letterlijk als een Jood heeft gedragen, of zich letterlijk heeft gedragen als iemand die onder de wet stond, wat betekent dat hij zich als een ongelovige heeft gedragen. Hij heeft zich niet gedragen als een moordenaar om het Evangelie met een moordenaar te delen. Hij is geen echtbreker geworden, om het Evangelie te delen met iemand die overspelig was. Hij gedroeg zich niet als een heidense afgodendienaar, om het Evangelie te delen met een afgodendienaar. Paulus ging niet zondigen door onrein te eten (in strijd met het Woord van God), om daarmee te proberen om datzelfde Woord van God te verkondigen.

Dus waarom zouden we dan zeggen dat hij zogenaamd de Torah volgde om als een Jood te zijn, alleen maar omdat hij zo het Evangelie met de Joden kon delen?

We moeten de woorden van Paulus op logische wijze interpreteren, en niet proberen om ze overeen te laten komen met onze aannames. Paulus onderwees en praktiseerde de Torah. Niet omdat hij mensen wilde behagen, maar omdat de Torah de geldige instructies bevat van onze Schepper.

Paulus gehoorzaamde de Torah niet om mensen te behagen, of om hun goedkeuring te krijgen of vertrouwen te winnen.

Paulus zei dat hij dat nooit zou doen!

Galaten 1:10

Want ben ik nu bezig mensen te overtuigen, of God? Of probeer ik mensen te behagen? Als ik immers nog mensen behaagde, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn.

Maar hij verplaatste zich in hun situatie, zodat hij hen beter kon bereiken bij zijn poging om hen het Evangelie te verkondigen.

Zoals we eerder aangaven, is Handelingen 17:22-31 het bewijs dat Paulus dit concept in de praktijk bracht.

Handelingen 17:22-31

En Paulus, die midden op de Areopagus stond, zei: Mannen van Athene! Ik merk dat u in alle opzichten zeer godsdienstig bent. Want toen ik de stad doorging en uw heiligdommen bekeek, trof ik ook een altaar aan waarop het opschrift stond: AAN EEN ONBEKENDE GOD. Deze dan, Die u dient zonder dat u Hem kent, verkondig ik u. De God Die de wereld gemaakt heeft en alles wat daarin is, Deze, Die een Heere van de hemel en van de aarde is, woont niet in tempels die met handen gemaakt zijn. Hij wordt ook door mensenheden niet gediend alsof Hij iets nodig heeft, omdat Hij Zelf aan allen het leven, de adem en alle dingen geeft. En Hij maakte uit één bloed heel het menselijke geslacht om op heel de aardbodem te wonen; en Hij heeft de hun van tevoren toegemeten tijden bepaald, en de grenzen van hun woongebied, opdat zij de Heere zouden zoeken, of zij Hem misschien al tastend zouden mogen vinden, hoewel Hij niet ver is van ieder van ons. Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en bestaan wij; zoals ook enkele van uw dichters gezegd hebben: Want wij zijn ook van Zijn geslacht. Wij nu, die van Gods geslacht zijn, moeten niet denken dat de Godheid gelijk is aan goud, zilver of steen, een product van de kunstzinnigheid en gedachten van een mens. God dan verkondigt, met voorbijzien van de tijden van de onwetendheid, nu overal aan alle mensen dat zij zich moeten bekeren, en wel omdat Hij een dag vastgesteld heeft, waarop Hij de wereld rechtvaardig zal oordelen door een Man Die Hij daartoe aangesteld heeft. Daarvan heeft Hij aan allen het bewijs geleverd door Hem uit de doden te doen opstaan.

Zie je hoe Paulus de Griekse tradities en cultuur gebruikte om er een Evangelieboodschap van te maken?

Paulus vond een object uit de heidense cultuur, een altaar voor een onbekende God, en gebruikte dat om hen de God bekend te maken, die ze niet kenden – de ware God, die de wereld heeft geschapen. Hij begon met iets wat ze konden begrijpen en gebruikte dat om het Evangelie te verkondigen. Hij werd als iemand "zonder de Wet."

Begon Paulus zich te gedragen als een Griek, alleen maar om hen een plezier te doen?

Nee, natuurlijk niet. Maar we beschuldigen Paulus ervan dat hij de Torah gehoorzaamde, enkel om de Joden te behagen?

Onze keuzes zijn de volgende: Paulus moedigde alle gelovigen aan om een op Torah gebaseerde levensstijl te hanteren, of hij is een hypocriet met een bedrieglijke boodschap.

Denk ook eens na over het volgende;

Als Paulus onderwees dat hij alleen maar deed alsof de Torah een gezaghebbende instructie was in het geloof, waarom zou hij dan zeggen dat de Wet van Mozes enige geloofsautoriteit had voor de heidenen!?!

Paulus benoemt het gezag van de Wet van Mozes slechts een paar verzen eerder, in HETZELFDE hoofdstuk.

1 Korinthe 9:8-10

Spreek ik dit naar de mens? Of zegt ook de Wet niet hetzelfde? Want in de Wet van Mozes staat geschreven: "U mag een dorsende os niet muilbanden." Bekommert God Zich alleen maar om de ossen? Of zegt Hij dit vooral om ons? Jawel, om ons is geschreven dat wie ploegt, in hoop hoort te ploegen, en dat wie in hoop dorst, het deel waarop hij hoopt, hoort te krijgen.

Paulus zegt dat hij deze dingen niet zegt naar zijn eigen gezag, ofwel naar de mens, maar zich beroept op de Wet van Mozes, als autoriteit bij wat hij zegt. Paulus zegt letterlijk dat de Wet van Mozes voor ons bestwil is geschreven als een instructieve autoriteit van God.

Hoe kan iets dat zogenaamd niet meer van toepassing is, enig gezag hebben voor ons als gelovigen? Hoe kan dat dan voor ons bestwil zijn geschreven?

Gedroeg Paulus zich bij de Korintiërs "als een Jood", omdat hij misschien even was vergeten aan wie hij schreef?

Misschien dacht hij even dat hij aan de Joden schreef?

Natuurlijk niet ... Paulus noemt de Wet van Mozes in de tegenwoordige tijd, als geldige autoriteit, die boven de gedachten staat van de "gewone mens".

Zo werd Paulus ook geen heiden om heidenen te winnen. Hij werd geen afgodendienaar om afgodendienaars te winnen, pleegde geen overspel om echtbrekers te winnen en nam geen deel aan kinderofters of degenen te winnen die aan deze afschuwelijke afgodische offers deelnamen. Hij at zelfs geen vlees dat was geofferd aan de afgoden, om te worden als degenen die in hun tempels offerden. Hij gaf de Torah niet op om degenen te winnen die de Torah niet volgden. Paulus bleef trouw aan de Torah, maar gebruikte elementen uit de heidense cultuur om de Ene Ware God te openbaren.

Samengevat, niets in deze passage wijst erop dat Paulus de Wet van God verwierp of deze alleen maar hield als er Joden in de buurt waren. Suggesteren dat hij dat wel deed, zou hem tot een gewetenloze hypocriet maken, die mensen onder voorwendselen probeerde te bekeren. Natuurlijk weten we dat dit niet het geval was. Paulus gebruikte zijn evangelisatie-strategie om mensen te bereiken op hun eigen niveau.

Laten we verder gaan met een andere passage die vaak verkeerd wordt begrepen als onderwijs tegen de Wet van God. Deze passage staat in de tweede brief aan de Korintiërs.

2 Korinthe 3:7-8 – Wat is nu precies tenietgedaan, de Heerlijkheid of de Wet van God?

2 Korinthe 3:7-11

Als nu **de bediening van de dood, met letters in stenen gegrift, in heerlijkheid was**, zodat de Israëlieten hun ogen niet op het gezicht van Mozes gericht konden houden vanwege de heerlijkheid van zijn gezicht, hoewel die tenietgedaan zou worden, hoeveel te meer zal dan de bediening van de Geest in heerlijkheid zijn? Want als de bediening van de verdoemenis al heerlijkheid geweest is, veel meer is de bediening van de gerechtigheid overvloedig in heerlijkheid. Immers, zelf dat wat verheerlijkt was, is in dit opzicht niet heerlijk geweest, vergeleken met de allesovertreffende heerlijkheid. Want als wat tenietgedaan wordt in heerlijkheid was, **veel meer is wat blijft in heerlijkheid.**

Wat bedoelt Paulus met; de Wet van God is een "*bediening van de dood*"?

Wat was er tenietgedaan, de Wet van God ("*bediening van de dood*"), of de heerlijkheid van de Wet?

Is er geen verschil tussen de heerlijkheid van de Wet, en de Wet zelf?

Sommigen geloven en onderwijzen dat de uitdrukking "*bediening van de dood*" voor de Wet van God, absoluut het bewijs is dat de Wet moest worden afgeschaft.

Men concludeert dan: Waarom zou God vasthouden aan iets wat Paulus de "*bediening van de dood*" noemt?

Overweeg het volgende, als de Wet van God onze dood niet zou opeisen voor het overtreden ervan, dan is de redding aan het kruis overbodig.

Nog belangrijker, als de Wet onze dood niet zou opeisen voor het overtreden van die Wet (zonde), de Wet niet heilig, rechtvaardig en goed zou zijn.

We hebben de Wet van God nodig om te dienen als een "*bediening van dood*", en wel voor een belangrijke reden.

2 Korinthe 3 is niet de enige plek waar Paulus dit concept onderwijst.

In de brief van Paulus aan de Romeinen helpt hij ons opnieuw te begrijpen dat de Wet van God de dood brengt.

Romeinen 7:10

En het gebod, dat tot leven had moeten leiden, **bleek voor mij de dood te betekenen.**

Waarom brengt de Wet van God de dood?

Het antwoord?

Omdat **wij de Wet van God overtreden**.

Paulus begrijpt dat de Wet van God is bedoeld om ons te zegenen als we gehoorzaam zijn, maar om ons te vloeken (dood) als we ongehoorzaam zijn. Dit is niets nieuws.

Deuteronomium 11:26-28

Zie, ik houd u heden zegen en vloek voor: de zegen, als u luistert naar de geboden van de HEERE (JHWH), uw God, die ik u heden gebied; **de vloek, als u niet luistert** naar de geboden van de HEERE (JHWH), uw God, en van de weg die ik u heden gebied, afwijkt om achter andere goden aan te gaan, die u niet gekend hebt.

Uiteraard hebben we allemaal gezondigd (ofwel de Wet van God overtreden - 1 Johannes 3:4), of zoals Paulus het zegt; de "wet van de zonde" gevolgd (Romeinen 7:23). Zo zijn we allemaal vervloekt door de wet en verdienen we allemaal de dood.

Op briljante wijze noemt Paulus dit de "wet van de zonde en de dood" (Romeinen 8:2). Totdat we begrijpen dat we zondigen tegen God, realiseren we ons niet dat we de dood verdienen.

Maar als we de Wet van God eenmaal gaan lezen en ons gaan realiseren dat dit de Waarheid is, beseffen we vervolgens dat we tegen God hebben gezondigd. Als we ons realiseren we gezondigd hebben, dat begrijpen we ook dat we de dood verdienen.

Daarom is de "Wet van God", volgens Paulus, gelijk aan de "*bediening van de dood*".

Voordat we tot geloof komen, is de Wet van God ontworpen om ons te leren dat we de dood verdienen.

Het is door de Wet van God, en onze zonden (de wet van de zonde), die tegen de Wet van God ingaan, dat we beseffen dat we een Redder nodig hebben, vanwege onze zonde en de daaropvolgende dood (de wet van de zonde en de dood). Dit is precies wat ook Paulus ons onderwijst in Romeinen 7.

Romeinen 7:11

Want de zonde heeft door het gebod een aanleiding gevonden en mij misleid en daardoor gedood.

Is de Wet van God ("bediening van de dood") slecht omdat die ons doodt?

Nee! De Wet van God is "heilig, rechtvaardig en goed" omdat die ons doodt. We willen dat de Wet ons doodt. Zonder ons te realiseren dat de dood verdienen door onze zonde, kunnen we niet "opnieuw geboren" worden. Hetzelfde "Woord" dat ons doodt, geeft ons ook leven.

Deuteronomium 30:15

Zie, ik heb u heden het leven en het goede voorgehouden, maar ook de dood en het kwade.

Het Woord is "het leven" als we het geloven en doen. Het Woord is "de dood" als we niet geloven dat het de waarheid is.

Vóórdat we tot geloof kwamen overtraden we de Wet van God en volgden we enkel de wet van de zonde. We volgden onze wegen in plaats van Gods wegen.

We willen dat de Wet een "*bediening van de dood*" is. Dat is precies wat Paulus ons onderwijst in het volgende vers.

Romeinen 7:12

Zo is dan de Wet heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed.

De Wet van God is niet slecht, maar wij zijn slecht, omdat we de Wet van God overtreden (de zonde).

Onze zonde maakt de Wet van God niet slecht, maar bewijst in feite dat de Wet van God goed is.

Het is de zonde (het overtreden van de Wet van God) die ons heeft bedrogen. Het is de Wet van God die ons openbaart dat we werden misleid, doordat we de wet van de zonde volgden.

De Wet (ofwel de Torah) betekent in het Hebreeuws gewoon "instructie". Er zijn slechts twee soorten instructies. Er is de instructie van God (Wet van God) en er is de instructie die tegen God ingaat (de wet van de zonde).

We gaan verder in Romeinen 7, waar Paulus de voortdurende strijd uitlegt die de instructies (wetten) bij al de gelovigen voeren, de Wet van God versus de wet van de zonde.

Romeinen 7:21-22 (Wet van God)

Ik ontdek dus deze wet in mij: als ik het goede wil doen, is het kwade dicht bij mij. Want naar de innerlijke mens verheug ik mij in de Wet van God.

In vers 21 onderwijst Paulus dat de wil om goed te doen, de Wet van God, het kwade in hem laat zien. In vers 22 geeft Paulus aan dat hij zich naar de inwendige mens verheugt in de Wet van God. In het daaropvolgende vers (23) onderwijst Paulus dat de wet van zonde de instructie is die ingaat tegen de Wet van God. De wet van de zonde, maakt ons een gevangene.

Romeinen 7:23 (wet van de zonde)

Maar in mijn leden zie ik een andere wet, die tegen de wet van mijn verstand strijd voert en mij tot gevangene maakt van de wet van de zonde, die in mijn leden is.

Zoals we al eerder hebben gelezen, leidt de zonde (het overtreden van de Wet van God) tot de dood (Romeinen 7:10-11). Dit brengt ons terug bij de aangehaalde zin, waarin Paulus de "*bediening van de dood*" noemt.

De Wet van God is de "*bediening van de dood*", want zodra we ons realiseren dat we de Wet van God hebben overtreden, dan begrijpen we dat we onder de "wet van de zonde en de dood" staan.

Maar in Christus zijn we niet langer onder de "wet van de zonde en de dood", maar onder de genade.

Romeinen 8:2

Want de Wet van de Geest van het leven in Christus Jezus (Jesjoea de Messias) heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en van de dood.

Betekent dit dat we als gelovige de Wet van God kunnen overtreden (zonde) of de Wet van God ongeldig kunnen verklaren? Paulus maakt duidelijk dat dit niet kan.

Romeinen 3:31

Doen wij dan door het geloof de Wet teniet? Volstrekt niet, maar wij bevestigen de Wet.

Romeinen 6:1

Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade toeneemt?

Omdat wij de "bediening van de dood" vaak ten onrechte verkeerd begrijpen, als iets dat slecht was en moest worden afgeschaft, gaan we er vervolgens ten onrechte vanuit dat Paulus de Wet van God moet hebben bedoeld, als wat teniet werd gedaan in 2 Korinthe 3.

Maar zonder dat de Wet van God zich aandient als een "bediening van de dood", zouden we ons nooit bewust zijn dat we onder de "wet van de zonde en de dood" staan en dus een Verlosser nodig hebben. Zonder het besef dat we een Redder nodig hebben, blijven we misleid door de wet van de zonde, en zonder de Wet van God zijn.

Paulus zei duidelijk dat het eigenlijk de heerlijkheid was, de achting voor de Wet, die teniet werd gedaan.

2 Korinthe 3:7

De bediening van de dood ... **in heerlijkheid** was, ..., *hoewel die tenietgedaan zou worden*,

Wat we vervolgens leren is dat niet de Wet van God teniet werd gedaan, maar de heerlijkheid van de Wet teniet werd gedaan, als gevolg van de ongehoorzaamheid van Israël. De Wet heeft heerlijkheid als we die houden. Als we zondigen en de Wet van God overtreden, ontheiligt dit het Woord van God, Zijn Wet. Het haalt de heerlijkheid weg van de Wet. Dus het probleem is de ongehoorzaamheid, die de heerlijkheid van de Wet van God tenietdoet.

We leren ook dat de heerlijkheid van de Wet hersteld moet worden, en we lezen dat het deze keer, in het Nieuwe Verbond, groter en blijvend zal zijn. We lezen dat dit zal gebeuren door de "bediening van de Geest."

Daarom geeft Paulus in Romeinen 8 aan dat de Geest het tegenovergestelde is van de "wet van de zonde en de dood":

Romeinen 8:2

Want de **Wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en van de dood.**

Paulus beschrijft in Romeinen 8, dat we in ons geloof de Geest hebben ontvangen, om de Wet van God te willen gehoorzamen, en degenen die onder de wet van de zonde en de dood staan, willen de Wet van God niet doen. Zo zal God, in het Nieuwe Verbond, de heerlijkheid van de Wet van God terugbrengen.

We wandelen naar de Geest (8:4). Wandelen naar het vlees en wandelen naar de Geest zijn duidelijk twee tegenovergestelde manieren van leven. We weten al uit het hoofdstuk hiervoor dat de Wet geestelijk is (Romeinen 7:14).

Daarom moeten we niet verbaasd zijn als Paulus aangeeft dat degenen die in het vlees zijn, in vijandschap zijn met God. Degenen die in vijandschap zijn met God willen de Wet van God niet doen.

Romeinen 8:7-8

Immers, het bedenken van het vlees is vijandschap tegen God. Het onderwerpt zich namelijk niet aan de Wet van God, want het kan dat ook niet. En zij die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen.

Degenen die leven in het vlees onderwerpen zich niet aan de Wet van God, maar degenen die leven volgens de Geest wandelen volgens de Wet van God, en dat behaagt Hem.

Daarom laten degenen die tegen de Wet van God onderwijzen, hun vlees spreken en onthullen ze daarmee hun vijandschap tegen God. Degenen die de Wet van God onderwijzen, worden geleid door de Geest, en tonen daarmee dat zij niet onder de wet van de zonde en de dood zijn.

Nadat we dit allemaal hebben bestudeerd, moet het heel duidelijk zijn, dat Paulus in 2 Korinthe 3:7-8 niet onderwees tegen de Wet van God.

Dus waarom heeft Paulus onderwezen dat de heerlijkheid van de Wet was vervaagd? Wat heeft dit te maken met de stenen tafelen en de tafelen van het hart?

Wat heeft dit te maken met het Nieuwe Verbond?

Zoals bij elke leraar, zelfs bij Paulus, moeten we zijn onderwijs kunnen toetsen aan Gods Woord.

Als we dat doen, ontdekken we dat Paulus niets nieuws leert, maar alleen bevestigt wat de profeten al hadden vastgelegd als waarheid.

Om dit beter te begrijpen, moeten we de context van de omringende tekst in overweging nemen. We zullen 2 Korinthe 3 uitgebreid behandelen.

2 Korinthe 3:3

Het is immers openbaar geworden dat u een brief van Christus bent, door onze bediening opgesteld, geschreven niet met inkt, maar door de Geest van de levende God, niet op stenen tafelen, maar op tafelen van vlees, van de harten.

Mensen die de Bijbelse profetie van het Nieuwe Verbond begrijpen, realiseren zich al snel dat Paulus een duidelijke verwijzing geeft naar de verandering in het Nieuwe Verbond. Er wordt vaak ten onrechte beweerd dat de verandering verwijst naar de Wet van God. Dat is nergens in de Schrift te vinden. Een Nieuw Verbond vereist geen nieuwe Wet.

In werkelijkheid, en dat is wat Paulus ook onderwijst, vond en vindt de echte verandering plaats in onszelf, en is de Wet van God hetzelfde gebleven, zoals was beloofd.

Nieuw Verbond, dezelfde Wet.

Niet de Wet van God is veranderd, maar onze relatie tot de Wet van God is veranderd.

De verandering, die profetisch voor ons wordt beschreven in Jeremia 31:31-33, is dat het Huis van Juda en het Huis van Israël (de 2 huizen van Israël) nu gehoorzaam zullen worden aan de Wet van God, vanwege een verandering in hun hartsgesteldheid.

Jeremia 31:33

Voorzeker, **dit is het verbond dat Ik na die dagen met het huis van Israël sluiten zal**, spreekt de HEERE (JHWH): **Ik zal Mijn Wet (Torah) in hun binnenste geven en zal die in hun hart schrijven. Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.**

Ook Ezechiël heeft over dit onderwerp gesproken in de profetie over het gescheiden huis van Israël (Jeremia 3:8-10) en het Huis van Juda, die weer worden herenigd (Ezechiël 37).

Ezechiël 36:27

Dan zal Ik u een nieuw hart geven en een **nieuwe geest** in uw binnenste geven. Ik zal het **hart van steen** uit uw lichaam wegnemen en u een hart van vlees geven. **Ik zal Mijn Geest in uw binnenste geven. Ik zal maken dat u in Mijn verordeningen wandelt en dat u Mijn bepalingen in acht neemt en ze houdt.**

Wil je daar meer over weten, bekijk dan onze studies "[Verloren Schapen van Israël](#)" en "[Wat is het Evangelie?](#)".

Israël had Gods Wet, maar deze was slechts geschreven op een hart (tafel) van steen. Het was niet geschreven op het hart van vlees. Dat betekent dat ze geen hartsverlangen hadden om de Wet van God te doen. Het was voor hen geen verlustiging. Het duurde dan ook niet lang voordat ze afgleden naar chaos, en ze in hun dagelijkse leven de wegen van de natiën (heidenen) gingen volgen. Vanwege deze mentaliteit verloor de Wet van God de heerlijkheid bij de mensen.

Dat beschrijft Paulus in 2 Korinthe 3.

Omdat het liefhebben van God een belangrijk onderdeel is van Gods geboden (1 Johannes 5:3), en het overtreden van de Wet van God zonde is (1 Johannes 3:4), was dit dus een heel ernstig probleem.

We moeten het erover eens zijn dat problemen vragen om een oplossing. En ook dat we daarbij de oorzaak van het probleem moeten aanpakken, omdat het probleem anders niet wordt opgelost. Dit is precies hoe God het probleem van de ongehoorzaamheid van Israël heeft aangepakt. Het Nieuwe Verbond is een oplossing voor de ongehoorzaamheid van Israël en het middel om Gods volk het verlangen te geven om de Wet van God te houden en hen terug te brengen in het Verbond van de Wet van God. En zelfs niet-inheemse Israëlieten ofwel heidenen, worden daarbij uitgenodigd om een verbond aan te gaan met God.

Bekijk het eens zo:

De oplossing voor de ongehoorzaamheid van het huis van Israël was niet om Zijn Wet af te schaffen. De oplossing was om het huis van Israël een verlangen te geven om de Wet van God te volgen.

God is niet geïnteresseerd als we de dingen die Hij vraagt alleen maar doen omdat het moet. Hij vraagt allereerst om de besnijdenis van het hart (Deuteronomium 10:16). Hij wil niet dat wij de dingen van de wereld doen. Hij wil dat wij het *verlangen* hebben om de dingen te doen, die Hij vraagt. Hij wil dat we in Zijn wegen wandelen. Dit is het concrete probleem van Israël, en het Nieuwe Verbond is de oplossing. In het Nieuwe Verbond hebben we een verlangen naar de weg van God. We willen die niet afwijzen of verlaten. Gods Wet afwijzen zou dezelfde fout zijn die het Huis van Israël indertijd maakte.

Als de Wet van God alleen maar staat op steen, is ze op zichzelf waardeloos. De Wet van God toont niet de ware heerlijkheid, tenzij die Wet OOK geschreven is op ons hart, wat betekent dat we een innerlijk verlangen hebben om die Wet te doen. Het is enkel als we de Wet van God doen uit liefde voor God, dat de heerlijkheid van de Wet van God wordt bewerkt, versterkt en ondersteund.

2 Korinthe 3:3

Het is immers openbaar geworden dat u een brief van Christus bent, door onze bediening opgesteld, geschreven niet met inkt, maar door de **Geest van de levende God**, niet op stenen tafelen, **maar op tafelen van vlees, van de harten**.

Nogmaals, dit is al vastgelegd in de profetie:

Ezechiël 36:26-27

Dan zal Ik u een nieuw hart geven en een **nieuwe geest** in uw binnenste geven. Ik zal het **hart van steen** uit uw lichaam wegnemen en u een hart van vlees geven. **Ik zal Mijn Geest in uw binnenste geven. Ik zal maken dat u in Mijn verordeningen wandelt en dat u Mijn bepalingen in acht neemt en ze houdt.**

Dus de context die in 2 Korinthe 3:3 wordt besproken, beschrijft een allang bestaand probleem van gebrek aan geloof en gebrek aan motivatie en gehoorzaamheid (een stenen hart/ de stenen tafelen), in plaats van een hart van vlees en de Geest (verlangen om de Wet van God te doen).

2 Korinthe 3:4-5

Zo'n vertrouwen nu hebben wij door Christus op God. Niet omdat wij van onszelf bekwaam zijn iets te denken, als was het uit onszelf, maar onze bekwaamheid is uit God.

De letter van de Wet is niet een kwestie van eenvoudig gehoorzaam zijn door onze werken. Gehoorzaamheid is onvoldoende als het niet gepaard gaat met geloof. Geloof is noodzakelijk, dat geeft ons de Geest. Dan, en alleen dan, zullen we de Wet van God met de juiste reden willen doen, namelijk om God lief te hebben (1 Johannes 5:3). Zonder de Geest zullen we ons ten onrechte richten op wat er staat geschreven en denken dat onze eigen werken voldoende zijn. Ze missen de diepere aspecten van de Wet van God, die verder gaan dan wat staat geschreven, daarom moest Jesjoea deze zaken, in de eerste eeuw, helemaal opnieuw onderwijzen (Mattheüs 5).

Paulus probeert uit te leggen hoe het Nieuwe Verbond, volgens de Bijbelse profetie functioneert, en hoe het nu werkelijkheid begint te worden. Het moet nog steeds duidelijk zijn dat Paulus niet onderwijst tegen de Wet van God, maar dat ons verlangen om de Wet van God te houden, de heerlijkheid terug zal brengen, zoals die was bedoeld.

Vergeet niet dat het kernpunt van het Nieuwe Verbond is, dat de Wet van God, de Torah, op onze harten wordt geschreven. Deze Bijbelse uitdrukking wordt in de Schrift gedefinieerd als het verlangen om de Wet van God te houden.

Zodra we sterven aan het vlees, zal de Geest de gehele Wet van God op onze harten schrijven en dan zullen we een verlangen hebben naar Zijn Wet door er behagen in te scheppen. Zodra we sterven aan het vlees, door ons geloof in het Woord, worden we wedergeboren in datzelfde Woord (het Zaad).

1 Petrus 1:23

U, die opnieuw geboren bent, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, **door het levende en eeuwig blijvende Woord van God**.

Het met onze hele hart doen van Zijn geboden (God liefhebben met heel ons hart) is vanaf het begin al Gods bedoeling geweest voor ons. Dit is niets nieuws.

Psalm 119:9-11 (NBG)

Waarmee zal de jongeling **zijn pad rein** bewaren? Als hij dat houdt **naar uw Woord**. Ik zoek U met **mijn ganse hart, laat mij niet van Uw geboden afdwalen**. Ik berg Uw **Woord in mijn hart**, opdat ik tegen U niet zondige.

Het is altijd Gods bedoeling geweest om Zijn Wet op onze harten te schrijven:

Spreuken 7:2-3

Neem mijn geboden in acht en leef, **en neem mijn onderricht in acht** als je oogappel. Bind ze aan je vingers, **schrijf ze op de tafel van je hart**.

Klinkt dat bekend?

Paulus heeft vastgesteld dat de letter van de Wet onze zonden moet blootleggen en ons moet doden, zodat we sterven in Christus. Dit is de "*bediening van de dood*". De Wet legt onze zonden bloot en we realiseren ons dan dat we onder de vloek van de dood zijn (wet van de zonde en de dood) (Romeinen 8:2). Vervolgens beseffen we dat we een Redder nodig hebben (vers 4) en vertrouwen we op Hem om ons te redden (niet op onze naleving van de Wet van God - vers 5).

Paulus legt dit uit in het volgende vers.

2 Korinthe 3:6

Hij heeft ons namelijk bekwaam gemaakt om **dienaars van het nieuwe verbond** te zijn, niet van **de letter**, maar van **de Geest**; want **de letter doodt**, maar **de Geest maakt levend**.

Het moet hier heel duidelijk zijn dat Paulus onderwijst over het "Nieuwe Verbond". In vers 6 wordt daar door Paulus specifiek naar verwezen. We kunnen dit niet negeren omdat het nogal belangrijk is.

We zien dat Paulus niet alleen rechtstreeks verwijst naar het Nieuwe Verbond, maar ook profetische taal gebruikt, om de verwachte veranderingen in het Nieuwe Verbond aan te geven.

Dit kan alleen maar betekenen dat Paulus onderwijst hoe de Wet van God op ons hart wordt geschreven (Jeremia 31:33, Ezechiël 36:27), en niet hoe de Wet van God wordt afgeschaft. Wat er op ons hart wordt geschreven (alles daarvan) kan gewoon niet hetzelfde betekenen als wat wordt afgeschaft.

De vraag blijft, hoe geeft God ons het verlangen of de Geest om de Wet van God te willen houden? Hoe schrijft Hij deze op ons hart?

Dit punt wordt door veel mensen gemist, omdat ze het belangrijkste punt van het Nieuwe Verbond niet begrijpen.

Het Nieuwe Verbond is niet een nieuwe wet, die een afgeschafte Wet vervangt, maar een nieuw hart dat de Wet van God wil volgen, door het stenen hart te vervangen, dat de Wet van God verwerpt.

Om het Nieuwe Verbond succesvol te laten zijn, moet God iets doen zodat we het verlangen hebben om de Wet van God te doen.

We moeten vaststellen wat God deed om dit allemaal te veranderen.

De letter is bedoeld om ons te doden door onze zonden bloot te leggen. De Wet moet ons doden zodat wij opnieuw geboren kunnen worden.

Zodra we gestorven zijn in Christus en we een "nieuwe mens" zijn geworden en "wedergeboren" zijn in het geloof, beginnen we God lief te hebben.

God liefhebben wordt gedefinieerd als het houden van Zijn geboden.

1 Johannes 5:3

Want dit is de liefde tot God, dat wij Zijn geboden in acht nemen; en Zijn geboden zijn geen zware last.

Als het belangrijkste doel van het Nieuwe Verbond is, om ons het verlangen te geven om de Wet van God te doen, is het Nieuwe Verbond dus eigenlijk bedoeld om ons het verlangen te geven om God lief te hebben.

Hoe bewerkt God het verlangen dat wij Hem gaan liefhebben?

Hoe lost God het probleem op van Zijn volk, dat Hem niet wil liefhebben en Zijn geboden niet wil houden?

Hoe heeft Hij het stenen hart uit Zijn volk verwijderd? Waarom willen we God nu liefhebben?

Hier is het antwoord:

1 Johannes 4:19

Wij hebben Hem lief (gehoorzaamheid), omdat Hij ons eerst liefhad (genade).

Hem liefhebben is gehoorzaamheid, Zijn liefde voor ons is genade.

Daarom verwijst Paulus in vers 5 naar God ...

2 Korinthe 3:4-5

Zo'n vertrouwen nu hebben wij door Christus op God. Niet omdat wij van onszelf bekwaam zijn iets te denken, als was het uit onszelf, maar onze bekwaamheid is uit God.

... want het is verbonden aan het Nieuwe Verbond (de Wet die op ons hart wordt geschreven).

2 Korinthe 3:6

Hij heeft ons namelijk bekwaam gemaakt om dienaars van het Nieuwe Verbond te zijn, niet van de letter, maar van de Geest; want de letter doodt, maar de Geest maakt levend.

Het is de manifestatie en realisatie van Gods genade (Zijn liefde voor ons), Christus aan het kruis, dat ons het verlangen geeft, of de Geest, dat wij God gaan liefhebben (de uiting van gehoorzaamheid).

Is dat niet geweldig? Vanwege Zijn overweldigende liefde voor ons, door Zijn enige Zoon te sturen om voor ons aan het kruis te sterven, hebben wij nu het verlangen om Hem lief te hebben.

Zo plant God het verlangen in ons om Zijn Wet te gaan houden. Hij toont ons hoeveel Hij van ons houdt en daartegenover gaan ook wij Hem liefhebben door onze gehoorzaamheid.

Zo plant God het verlangen in ons om Zijn Wet te gaan houden. Hij toont ons hoeveel Hij van ons houdt en daartegenover gaan ook wij Hem liefhebben door onze gehoorzaamheid.

Dit is allemaal ontworpen om ons stenen hart te verwijderen (dat we geen verlangen hebben om Gods Wet te doen) en te vervangen door een hart van vlees (dat we geloven in het Woord van God).

Dit is precies wat de heerlijkheid terugbrengt naar de Wet van God.

Hoe kan een gelovige lange vingers maken naar God en ongehoorzaam blijven, na wat Hij voor ons heeft gedaan? Wie zou zijn stenen hart willen behouden? Wie zou Zijn liefde niet met liefde willen beantwoorden?

Voor het kruis, was de liefde van God in dit opzicht niet zo duidelijk. Ze gehoorzaamden God vanwege Zijn machtsvertoon, niet vanwege Zijn opvallende daad van genade. Kort na de uittocht uit Egypte en bij de gebeurtenis op de Sinaï, was Zijn macht heel duidelijk. Zijn genade was daar aanwezig, die is er altijd geweest, maar die stond niet op de voorgrond. Helaas vervaagde hun gehoorzaamheid toen de herinnering aan Zijn macht vervaagde. Dat bedoelt Paulus als hij zegt dat de *"heerlijkheid van de Wet vervaagde"*.

De heerlijkheid van de Wet vervaagt wanneer de zonde toeneemt.

Voordat Israël ook maar iets van de Wet van God bij de Sinaï had ontvangen, zeiden ze:

Exodus 24:3

Mozes kwam terug en vertelde al de woorden van de HEERE (JHWH) en al de bepalingen aan het volk. Toen antwoordde heel het volk eenstemmig en zij zeiden: 'Al de woorden die de HEERE (JHWH) gesproken heeft, zullen wij doen'.

(In het Hebreeuws staat letterlijk "We zullen het doen voordat we het ook maar hebben gehoord".)

Dit zou de houding moeten zijn van elke gelovige. Israël werd echter snel afgeleid van de wegen van God en begon de dingen op hun eigen manier te doen.

In Markus 4:17 beschrijft Jesjoea wat er gebeurt als het Woord van God (het Zaad) op een stenen hart landt. Hij onderwees dat het snel is beledigd door de verdrukking en vervolging.

Dit is precies wat er in de woestijn gebeurde met de kinderen van Israël. Keer op keer werden ze in de woestijn beproefd, en de mensen waren beledigd vanwege hun verdrukkingen en wensten terug te keren naar Egypte.

Numeri 14:1-4

Toen begon heel de gemeenschap luid te weklagen en bleef het volk in die nacht luid jammeren. **Al de Israëlieten morden tegen Mozes en tegen Aäron. Heel de gemeenschap zei tegen hen: Waren wij maar in het land Egypte of in deze woestijn gestorven! Waren wij maar gestorven! Waarom brengt de HEERE (JHWH) ons dan naar dit land, zodat wij door het zwaard vallen, en onze vrouwen en onze kleine kinderen tot prooi worden van de vijand? Zou het niet beter voor ons zijn naar Egypte terug te keren?** En zij zeiden tegen elkaar: **Laten wij een hoofd aanstellen en naar Egypte terugkeren!**

Het zijn allemaal schaamteloze kenmerken van een *"hart van steen"*. Ze hebben de Wet van God in eerste instantie dan wel met blijdschap ontvangen, en waren het ermee eens, maar zodra de zaken niet gingen op hun manier, spraken ze het verlangen uit om terug te keren naar Egypte (wat de wereld en de zonde vertegenwoordigde). Ze waren snel onder de indruk van de kracht van God, maar misten de echte reden om de geboden van God te doen, namelijk om Hem ook lief te hebben.

Een stenen hart verwerpt de Wet van God, het wijst het Woord van God af. Een stenen hart wil de geboden van God niet. Dat staat geschreven in Zacharia:

Zacharia 7:11-12

Maar zij weigerden er acht op te slaan, zij zetten hun schouder er dwars tegenin en stopten hun oren toe om niet te hoeven luisteren. Zij maakten hun hart als diamant, om maar niet te hoeven luisteren naar de wet en de woorden die de HEERE (JHWH) van de legermachten door Zijn Geest gezonden had, door de dienst van de vroegere profeten. Daardoor is grote verbolgenheid bij de HEERE (JHWH) van de legermachten ontstaan.

Dus, wat er moest veranderen was het hart van de mensen, niet de Wet van God.

De stenen tafelen (Wet op steen) worden door Paulus gebruikt om de harten van steen aan te duiden. De Wet van God is perfect (Psalm 19:7), de harten van de mensen waren de wortel van het probleem (Hebreeën 8:8). We hadden letterlijk een harttransplantatie nodig. We moeten eerst besneden worden in het hart (geloof/ Geest), voordat we proberen om besneden te worden in het vlees (gehoorzaamheid). Dat onderwijst Paulus, zoals veel andere getuigen van Gods Woord in de Schrift al hebben vastgelegd.

Zodra de Wet van God (zoals die geschreven is op steen) ons doodt, wanneer we ons bewust worden van onze zonden, realiseren we ons vervolgens dat we een Redder nodig hebben. Dit is de *"bediening van de dood"*. In het geloof zijn we nu in het Nieuwe Verbond. Wij zijn uitgerust met de inwoning van de Heilige Geest, die ons alle zaken (niet slechts enkele) onderwijst. We kunnen het vlees overwinnen en Zijn Wet houden, zoals die is opgeschreven, evenals de principes die achter elke wet schuilen, met vreugde en enthousiasme, zoals bedoeld (hoewel we nog steeds af en toe falen en God blijven danken voor de genade).

Dat onderwijst de profetie in het Oude Testament ons over het Nieuwe Verbond. Paulus probeert ons eenvoudigweg te onderwijzen wat de profeten al hebben vermeld. Als God Zijn Wet zou afschaffen, in plaats van ons het verlangen te geven om deze te volgen, dan zou dat door Zijn profeten zijn vermeld.

Amos 3:7

Voorzeker, de Heere HEERE (JHWH) doet niets tenzij Hij Zijn geheimenis heeft geopenbaard aan Zijn dienaren, de profeten.

Iedereen die een theologie aanhangt waarin de Wet is afgeschaft, zal daarvoor geen steun vinden bij de profeten. Dat is een duidelijk teken dat een dergelijke theologie fout is, alleen al door wat Amos 3:7 zegt.

Met dit alles in het achterhoofd (hart van steen versus hart van vlees) zouden we Romeinen 8:2-10 nog eens moeten overwegen:

Romeinen 8:2-10

Want de Wet van de Geest van het leven in Christus Jezus (Jesjoea de Messias) heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en van de dood (hart van steen). Want wat voor de wet onmogelijk was, krachteloos als zij was door het vlees (hart van steen), dat heeft God gedaan: Hij heeft Zijn eigen Zoon gezonden in een gedaante gelijk aan het zondige vlees en dat omwille van de zonde, en de zonde veroordeeld in het vlees (hart van steen), opdat de rechtvaardige eis van de Wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen (hart van steen), maar naar de Geest (hart van vlees). Immers, zij die naar het vlees zijn (hart van steen), bedenken de dingen van het vlees (hart van steen), maar zij die naar de Geest zijn (hart van vlees), de dingen van de Geest (hart van vlees). Want het bedenken van het vlees is de dood, maar het bedenken van de Geest is leven en vrede. Immers, het bedenken van het vlees (hart van steen) is vijandschap tegen God. **Het onderwerpt zich namelijk niet aan de Wet van God, want het kan dat ook niet.** En zij die in het vlees zijn (hart van steen), kunnen God niet behagen. **Maar u bent niet** in het vlees (hart van steen), maar in de Geest, (hart van vlees) wanneer althans de Geest van God in u woont (hart van vlees). Maar als iemand de Geest van Christus niet heeft (hart van vlees), die is niet van Hem. Als Christus echter in u is, dan is het lichaam wel dood vanwege de zonde, **maar de geest (hart van vlees) is leven vanwege de gerechtigheid.**

Is het geen verrassing dat Paulus onderwijst wat de profeten zeiden dat zou gebeuren?

Het hart van steen en het hart van vlees zijn echt twee tegengestelde naturen binnenin onszelf. (Dit is dezelfde strijd die Paulus beschrijft in Romeinen 7, "wat hij wil doen" versus "wat hij vaak doet". Daarna zijn we toegerust om Romeinen 8 te begrijpen).

In Romeinen 7 vertelt Paulus ons dat de Wet van God heilig is en de geboden heilig, rechtvaardig en goed, en geestelijk zijn. Er staat ook dat de Wet van God vrucht draagt naar de innerlijke mens. In Romeinen 7:12, 14 en 22 bespreekt Paulus opnieuw de twee naturen:

Romeinen 7:12,14, 22

Zo is dan de Wet heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed. ... Want wij weten dat de Wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde. ... Want naar de innerlijke mens verheug ik mij in de Wet van God.

Wandelen naar de Geest (ons laten leiden door de Geest), of "*geestelijk*" zijn, betekent gehoorzaam zijn aan de Wet van God. Naar het vlees zijn, of vleselijk zijn, is de Wet van God ontkennen en overtreden.

Paulus legt dit verder uit in Romeinen 8. Het vleselijke denken weigert om gehoorzaam te zijn aan de Wet van God, ze wil dat niet, maar het zijn de geestelijke gedachten in Christus, die de Wet van God willen gehoorzamen.

Terwijl Paulus dit onderwijst en opschrijft, is er slechts één Wet van God. Paulus maakt geen melding van het selectief plukken en kiezen om te bepalen welke geboden wel of geen deel uitmaken van de Wet van God. In feite zou niemand hem hebben geloofd, als Paulus zoiets zou hebben gedaan, omdat God al had verklaard dat niemand zoiets kon onderwijzen (Deuteronomium 12:32).

Het Nieuwe Verbond is de Wet die is geschreven op een hart van vlees (Jeremia 31:33). Dit zou God bewerken door Zijn Heilige Geest in ons te plaatsen, zodat de Geest van God het volk van God kan onderwijzen in de wandel van de wegen van God, om zo Zijn Wet te houden en gehoorzaam te zijn aan Zijn geboden. In Ezechiël 11:19-20 wordt er profetisch over het Nieuwe Verbond geschreven:

Ezechiël 11:19-20

Ik zal hun één **hart** geven en een nieuwe **geest** in uw binnenste geven. Ik zal het hart van steen uit hun vlees wegdoen en hun een **hart van vlees** geven, **zodat zij in Mijn verordeningen gaan en Mijn bepalingen in acht nemen en die houden**. Dan zullen zij Mij een volk zijn, en zal Ik hun een God zijn.

Een hart van steen brengt de dood, maar een hart van vlees brengt leven. Daarover sprak Paulus in 2 Korinthe 3:3, 6

2 Korinthe 3:3, 6

Het is immers openbaar geworden dat u een brief van Christus bent, door onze bediening opgesteld, geschreven niet met inkt, **maar door de Geest van de levende God, niet op stenen tafelen, maar op tafelen van vlees, van de harten**. ... Hij heeft ons namelijk bekwaam gemaakt om dienaars van het nieuwe verbond te zijn, **niet van de letter, maar van de Geest; want de letter doodt, maar de Geest maakt levend**.

Dus wat is het doel van de Heilige Geest in het Nieuwe Verbond?

1. De Heilige Geest is een getuige dat het Nieuwe verbond (= Wet) is geschreven op ons hart (*Jeremia 31:31, 33; Hebreëën 10:15-16*)
2. De Heilige Geest werd naar de aarde gezonden om ons de WAARHEID van God te onderwijzen (*Johannes 14:16-17, 26, 15:26; Johannes 16:13*)
3. Wat is de WAARHEID? De Wet van God/Woord van God IS WAARHEID? (Niet was de waarheid). (*Psalms 119:142; Johannes 17:17*)
4. God wilde Zijn Wet (helemaal, niet een beetje) op ons hart schrijven om Zijn Wet, die de "WAARHEID" wordt genoemd (*Psalms 119:142*), te onderwijzen door de Heilige Geest, Die de "DE GEEST VAN DE WAARHEID" wordt genoemd (*Johannes 14:16-17, 26, 15:26, 16:13*).
5. We hebben de Geest van God IN ons nodig om de navolgende redenen:
 - a) Om onze zondige natuur, die we geërfd hebben van Adam, te kunnen overwinnen;
 - b) Om geestelijke vrucht te dragen in ons leven (*Galaten 5:22-25*);
 - c) Om de Torah, Gods Woord te begrijpen, erin te groeien en openbaring te ontvangen.

Dat is de basis van waaruit 2 Korinthe moet worden benaderd, want dat is wat de Schrift onderwijst.

Wat er ging gebeuren was allemaal al van tevoren opgeschreven door de profeten. Paulus legt uit wat er daadwerkelijk gebeurde.

De Schrift onderwijst ons niet dat Gods Wet het probleem was en we dus een nieuwe wet nodig hadden.

De Schrift onderwijst dat onze harten het probleem waren en dat we een nieuw hart nodig hebben.

Daarmee worden onze ogen geopend voor wat Paulus onderwijst; profetie die werkelijkheid wordt. Als we naar de werkelijkheid kijken door de lens van profetie - dat waarvan was opgeschreven dat het zou gaan gebeuren- dan wordt Paulus makkelijk te begrijpen.

Echter, als we volhouden om Paulus niet door de lens van het Woord van God, de profeten te lezen, maar door de lens van de doctrines van mensen, dan is Paulus moeilijk te begrijpen en genereert het wetteloosheid (zonde) (2 Petrus 3:15-17).

Laten we met dat in gedachten, teruggaan naar 2 Korinthe 3:

2 Korinthe 3:7

Als nu de **bediening van de dood, met letters in stenen gegrift, in heerlijkheid was**, zodat de Israëlieten hun ogen niet op het gezicht van Mozes gericht konden houden vanwege de **heerlijkheid** van zijn gezicht, hoewel die tenietgedaan zou worden,

Het stenen hart is dood en het stenen hart wordt zichtbaar door de Wet van God. De Wet van God "(be)dient ons" op zodanige wijze dat het ons stenen hart (dood) onthult. Dat is een goede zaak.

Hetzelfde gebeurt er als we de geboden van God voorlezen aan ongelovigen. Hun zonde en de aard van hun hart wordt zichtbaar (de waarheid onthult de intentie van het hart).

De Wet van God werd zo glorieus ontvangen, maar Israël keerde zich er al snel vanaf en wilde terugkeren naar Egypte, vanwege hun stenen hart. Ze wilden een nieuwe leider (niet Mozes). Dus ontvingen ze de Wet in heerlijkheid, maar die heerlijkheid verdween al snel als gevolg van de stenen harten van Israël. Niet de Wet werd tenietgedaan, maar de heerlijkheid ervan vervaagde vanwege het stenen hart van Israël.

Dus blijft het probleem bestaan. Hoe gaan we om met het stenen hart, zodat Israël de Wet van God weer gaat doen?

Nemen we afstand van de Wet van God, en creëren we een nieuwe wet?

Nee, dat is niet de vermelde oplossing voor de aanpak van het aangegeven probleem.

De oplossing is een nieuw hart (tafelen op een vlees hart, in plaats van tafelen op het stenen hart). Zo werd het Nieuwe Verbond de oplossing.

De Wet kwam in een bepaalde heerlijkheid en grootsheid, maar er waren beperkingen.

Bedoelen we in de Wet van God?

Nee, er waren beperkingen in ons hart, met betrekking tot de Wet van God. De auteur van Hebreeën bespreekt dit zelfs. Hij geeft aan dat de fout bij de mensen lag en niet bij de Wet van God.

Hebreeën 8:8

Want **hen berispent** zegt Hij tegen hen: Zie, de dagen komen, spreekt de **Heere, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal sluiten,**

**Huis van Israël (nu heidenen) + Huis van Juda (Joden) = Geheel Israël*

Het probleem zit in het hart van de mensen (Hebreeën 8:10), niet in de Wet van God, dus de oplossing en de verandering heeft te maken met het hart en niet met de Wet van God. Ofwel: "Als het niet stuk is, dan moet je het niet repareren."

De Wet van God was en is niet stuk. Ze was en is perfect (Psalm 19:7).

Wij (onze harten) zijn stuk, de Wet van God (zoals opgeschreven door Mozes) is perfect, vrijheid, de weg, de waarheid, het leven, en het licht. Waarom zou Hij er iets in veranderen of van afschaffen? Dit zijn allemaal definities die het Oude Testament geeft over de Wet van God, dus kunnen we niet zeggen dat God ons een nieuwe wet gaf, één die perfecter was, meer vrijheid gaf, een betere manier en meer waarheid was, of meer leven gaf, of een ander licht was.

De Wet van God was en is niet stuk, wij zijn stuk. God reparaert wat stuk was ... ons ... niet wat al een perfecte vrijheid was. (Psalm 119:44-45; Psalm 19:7)

Het is duidelijk dat wat de Bijbel volmaakt noemt, kan niet gerepareerd of nog betere gemaakt worden. Als we dat niet goed begrijpen in de Bijbel, welke hoop hebben we dan om ook maar iets te begrijpen?

2 Korinthe 3:8

Hoeveel te meer zal dan de bediening van de Geest in heerlijkheid zijn?

Dus als datgene wat het stenen hart doodt, al heerlijkheid is, hoeveel te meer heerlijkheid zal de Geest zijn, die ons in staat stelt om de Wet van God te houden?

2 Korinthe 3:9

Want als de bediening van de verdoemenis al heerlijkheid geweest is, veel meer is de bediening van de gerechtigheid overvloedig in heerlijkheid.

Dus zal deze heerlijkheid voortduren. Waarom? Omdat we nu een harttransplantatie hebben gehad.

2 Korinthe 3:10

Immers, zelfs dat wat verheerlijkt was, is in dit opzicht niet heerlijk geweest, vergeleken met de alles overtreffende heerlijkheid.

Zo kan de geschreven Wet ons niet redden, en er niet voor zorgen dat we Zijn Wet willen doen. Dit wordt allemaal bereikt door het geloof in het Woord.

2 Korinthe 3:11

Want als wat tenietgedaan wordt in heerlijkheid was, veel meer is wat blijft in heerlijkheid.

Het stenen hart is weggenomen, en wat nu is overblijft is een vlezen hart, door de Geest.

2 Korinthe 3:12

Omdat wij dan een dergelijke hoop bezitten, gaan wij met veel vrijmoedigheid te werk.

Nu er een oplossing is voor het stenen hart, hebben we vrijmoedigheid om dit te bespreken. Het is niet langer verborgen. Het is duidelijk waarom we God nu liefhebben.

2 Korinthe 3:13

En doen wij niet zoals Mozes, die een bedekking op zijn gezicht legde, opdat de Israëlieten hun ogen niet gericht zouden houden op het einddoel van wat tenietgedaan wordt.

Mozes had geen oplossing voor het stenen hart. Ze liepen door de woestijn, terwijl Mozes voortdurend moest omgaan met en klaagde over de duidelijke en flagrante symptomen van hun stenen hart. In het licht van de overtreffende heerlijkheid die wij nu hebben in het Nieuwe Verbond, moeten we krachtig zijn in onze bediening. In tegenstelling tot Mozes die de verbleekte heerlijkheid van de Wet moest verbergen, verkondigen wij openlijk de waarheid, "zonder bedekkingen".

2 Korinthe 3:14

Maar hun gedachten werden verhard, want tot op heden blijft diezelfde bedekking bij het lezen van het Oude Testament, zonder te worden weggenomen. Die bedekking wordt tenietgedaan in Christus.

Paulus legt het nogmaals vast. Het is wat God heeft gedaan, door Christus, dat onze ogen zijn geopend. Daardoor hebben wij het verlangen om God onze liefde te laten zien (door Zijn Wet te gehoorzamen).

In eerste instantie droeg Mozes de bedekking om te voorkomen dat de mensen om hem heen verblind werden, vanwege de heerlijkheid van God (zie Exodus 34:29-35), maar naarmate de tijd verstreek verborg de bedekking het feit dat de heerlijkheid, die Mozes had ontvangen, toen God hem de Wet gaf, vervaagde.

Deze heerlijkheid begon te vervagen zodra Mozes de aanwezigheid van de Heer verliet. Merk op dat het nog steeds de bedekking is die wordt weggenomen, en niet de Wet van God.

2 Korinthe 3:15-16 (NBG)

Ja, tot heden toe ligt, telkens wanneer Mozes voorgelezen wordt, een bedekking over hun hart, maar telkens wanneer iemand zich tot de Here bekeert, wordt de bedekking weggenomen.

2 Korinthe 3:14 (NBG)

Maar hun gedachten werden verhard; want tot heden toe blijft dezelfde bedekking over de voorlezing van het oude verbond zonder weggenomen te worden, omdat zij slechts in Christus verdwijnt.

Zoals de bedekking van Mozes voorkwam dat Israël het einde van de verbleekte heerlijkheid van de Wet zag, zo is ook de "hardheid" als een bedekking over hun gedachten bij het lezen van de Wet van God (de Torah), zodat zij niet zien dat de Messias het doel is van de Wet (Romeinen 10:4).

2 Korinthe 3:17

De Heere nu is de Geest; en waar de Geest van de Heere is, daar is vrijheid.

Zoals we eerder hebben vastgesteld, zijn degenen die in de Geest zijn (geestelijke denken), gehoorzaam aan de geboden van God, want ze willen (vlezen hart) de geboden van God gehoorzamen.

De geboden zijn geschreven op ons hart, niet op steen. Het Woord van God zegt dat we vrijheid vinden in Zijn Wet (Psalm 119:45). De Heilige Geest leidt ons naar de gehele Waarheid (Johannes 14:16-17, 26, 15:26, 16:13) en de Wet van God wordt gedefinieerd als de Waarheid (Psalm 119:142, Johannes 17:17).

De Waarheid zet ons vrij (Johannes 8:32), want dat is wat de Waarheid doet en slechts kan doen. De Waarheid is en is altijd vrijheid geweest, en omvat het volledige Woord, niet slechts een deel daarvan.

De Geest is vrijheid, want Die leidt ons naar de Waarheid, die wordt gedefinieerd als Gods Wet. Gods Wet is vrijheid.

Alles buiten de Wet van God en wat er tegenin gaat is gebondenheid. Dus ongehoorzaam zijn aan de Sabbat, de Feestdagen, de voedselinstructies, etc. is allemaal gebondenheid. Gelijk geschreven staat, er is ware vrijheid in Zijn wegen. Er is geen vrijheid in onze wegen.

2 Korinthe 3:18

Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de HEERE (JHWH) als in een spiegel aanschouwen, worden van gedaante veranderd naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals dit door de Geest van de HEERE (JHWH) bewerkt wordt.

Het beeld waarnaar we zijn veranderd is nog steeds precies hetzelfde. Het is hetzelfde Woord, dat wordt onderwezen en in werking wordt gezet door de Geest van God, en dat nergens is veranderd. Het beeld (het Woord) is niet veranderd, maar de heerlijkheid vervaagde.

Wij zijn veranderd (zonder bedekking, zonder een hart van steen), de Wet blijft in stand, als hetzelfde beeld, dat voortgaat van heerlijkheid tot heerlijkheid.

Het enige dat is veranderd is een heerlijkheid die vervaagde, in een andere heerlijkheid, die zal voortduren in plaats van vervagen. De reden dat de heerlijkheid van de Wet (hetzelfde beeld) zal standhouden, is vanwege onze harttransplantatie en de inwoning van de Heilige Geest. Omdat de bedekking is weggenomen, kan het beoogde doel en de vervulling van de Wet worden gerealiseerd. We nemen de Wet in acht en conformeren ons meer en meer aan het exacte beeld van Christus, die in exact dezelfde Wet en Woord wandelde. We moeten ernaar verlangen om naar hetzelfde beeld van het Woord te wandelen, zoals Hij wandelde, waardoor de heerlijkheid terugkeert naar de Wet van God.

Dus laten we doen wat Paulus zei, laten we de heerlijkheid terugbrengen naar de Wet van God, door de Wet van God te doen.

Tot slot, wanneer Paulus, in 2 Korintiërs 3, spreekt over de heerlijkheid van de Wet, verwijst hij naar het verhaal van Mozes, die de heerlijkheid van God aanschouwde toen hij de geboden op de stenen tafelen ontving. Er werd gezegd dat de heerlijkheid van God van zijn gezicht afstraalde (Exodus 34:29-30), maar deze glorie was na verloop van tijd vervaagd (2 Korintiërs 3:13), vanwege de ongehoorzaamheid van Israël. Daarentegen is de heerlijkheid van het Nieuwe Verbond permanent, wat resulteert in de volledige gehoorzaamheid aan de Wet van God vanuit het hart. De geleerde Dr. Colin Kruse vat het mooi samen:

Het is belangrijk dat we inzien dat Paulus niet impliceert dat de Wet op zich aan het vervagen was. De Wet, als uitdrukking van de wil van God voor het menselijk gedrag, is nog steeds geldig. In feite zegt Paulus dat het doel van God, bij het introduceren van het Nieuwe Verbond van de Geest, nu juist was dat de rechtvaardige eisen van de Wet zouden worden vervuld in degenen die in de Geest wandelen (Romeinen 8:4).

-Colin Kruse, *Tyndale New Testament Commentaries: 2 Corinthians* (Grand Rapids: Eerdmans, 1987), blz. 96

In het licht van het Nieuwe Verbond, dat ertoe leidt dat de Wet in de harten van gelovigen wordt geschreven, zegt Paulus: "Omdat wij dan een dergelijke hoop bezitten, gaan wij met veel vrijmoedigheid te werk" (1 Korintiërs 3:12). Dat wil zeggen, als dienaar van het Nieuwe Verbond heeft Paulus de moed om vrijuit te spreken. Vervolgens contrasteert hij de heerlijkheid van het Nieuwe Verbond met de heerlijkheid van Mozes:

2 Korinthe 3:13-16

... en doen wij niet zoals Mozes, die een bedekking op zijn gezicht legde, opdat de Israëlieten hun ogen niet gericht zouden houden op het einddoel van wat tenietgedaan wordt. Maar hun gedachten werden verhard, want tot op heden blijft diezelfde bedekking bij het lezen van het Oude Testament, zonder te worden weggenomen. Die bedekking wordt tenietgedaan in Christus. Ja, tot op heden ligt er, wanneer Mozes gelezen wordt, een bedekking op hun hart. Maar wanneer het zich tot de Heere bekeert, wordt de bedekking weggenomen.

Mozes droeg een sluier over zijn gezicht om te voorkomen dat de mensen om hem heen verblind zouden worden door de heerlijkheid van God (Exodus 34:29-35), een heerlijkheid die begon te vervagen zodra Mozes de tegenwoordigheid van de Heer verliet. Tot op de dag van vandaag hebben degenen die de Messias niet kennen een sluier over hun hart; ze worden verhinderd om de grotere heerlijkheid van het Nieuwe Verbond te ontmoeten, dat de Wet van God in hun hart zou schrijven (2 Korintiërs 3:3).

Alleen door de Messias kan iemand de sluier van zijn hart laten verwijderen en in vrijheid wandelen (2 Korintiërs 3:17).

Deze sluier is niet de Wet van God, maar de barrière tussen God en de mens als gevolg van de zonde. Het Evangelie verwijdert de sluier zodat we de heerlijkheid van God kunnen aanschouwen en door het werk van de Geest kunnen worden veranderd naar het beeld van de Messias, in overeenstemming met de belofte van het Nieuwe Verbond (2 Korintiërs 3:18).

Nu we alle moeilijke passages in 1 en 2 Korinthe hebben doorgenomen, kunnen we duidelijk zien dat Paulus de Wet van God niet denigreerde of onderwees dat deze niet langer relevant is - integendeel! Het onderwijs van Paulus is gebaseerd op de belofte van het Nieuwe Verbond. Hij bevestigt de voortdurende geldigheid van de Torah, die de Geest in de harten van gelovigen schrijft. In de Messias kunnen we de heerlijkheid van God aanschouwen en echt worden getransformeerd.

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: [www.twitter.com/119Ministries# \(USA\)](http://www.twitter.com/119Ministries#(USA))